

[Justitsministeren.]

almindelige sociale og kulturelle udvikling i samfundet og på at give lovforslaget en sproglig form, hvorved de vanskeligheder, der har været forbundet med den gældende lovs håndhævelse, undgås. Derimod er det ikke fundet rigtigt at søge realitetsændringer af større principiel rækkevidde gennemført. Lovforslagets grundsynspunkter er helt på linje med den gældende lovs.

Jeg skal herefter gennemgå hovedpunkterne i lovforslaget.

For det første ophæves de bestemmelser i den gældende helligdagslov, som forbyder visse beskæftigelser på helligdage. Disse bestemmelser tør nu anses for upåkrævede ved siden af reglerne i arbejderbeskyttelsesloven og lukkeloven.

For det andet indføres — i § 1 — en bestemmelse, der generelt forbyder forstyrrelse af gudstjenesten. Denne bestemmelse forekommer mig at burde være en central regel i en helligdagslov.

For det tredje foreslås — ved bestemmelsen i § 2 — visse mindre begrænsninger i den gældende lovs forbud mod offentlige forlystelser. Det fuldstændige forbud mod forlystelser på visse helligdage foreslås begrænset til langfredag, 1. påskedag, 1. pinsedag og 1. juledag; skærtorsdag og påskelørdag undtages således fra det gældende forbud. Med hensyn til andre helligdage begrænses forbuddet til tiden fra kl. 6 til kl. 14.

Endelig vil jeg gerne pege på, at lovteksten foreslås gjort så enkel og klar, som jeg har fundet det muligt. Erfaringerne vedrørende administrationen og håndhævelsen af den gældende lov viser betydningen heraf. I denne forbindelse vil jeg gerne pege på bestemmelsen i § 2, stk. 3, hvorefter politiet kan dispensere fra reglerne i § 2, stk. 1 og 2, vedrørende offentlige forlystelser, når der foreligger særlige omstændigheder. Jeg mener, at det er helt nødvendigt at medtage denne bestemmelse for at undgå urimelige resultater i enkelttilfælde. Men jeg vil gerne understrege, at der, såfremt loven i øvrigt gennemføres i den foreliggende form, ikke kan antages at ville vise sig noget stort behov for dispensationer. Justitsministeriet vil i øvrigt have opmærksomheden henvendt på dette spørgsmål med henblik på at sikre, at der — som det foreskrives —

kun dispenseres, når særlige omstændigheder tilsiger det, og at eventuelle dispensationer meddeles efter ensartede retningslinjer.

Jeg er ikke i tvivl om, at der er nogen — og måske ikke så få — der vil finde, at lovforslagets forbudsregler vedrørende offentlige forlystelser er for strenge. Dette synspunkt er vel heller ikke uforståeligt. Selv om de foreslåede lempelser gennemføres, vil vore regler fortsat være videregående end de tilsvarende regler i de andre nordiske lande. Jeg tror imidlertid, at man på et område som det foreliggende bør indskrænke sig til at gennemføre sådanne ændringer, som kan påregne en forholdsvis bred tilslutning i befolkningen. At der herunder bør lægges vægt på, hvorledes man fra kirkelig side bedømmer spørgsmålet, er en selvfølge. Det har derfor også haft væsentlig betydning for min stillingtagen, at næsten alle landets biskopper i hovedsagen har kunnet tiltræde lovforslaget i den foreliggende form.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om pas til danske statsborgere m. v.*

Lovforslaget vedrører alene størrelsen af det gebyr, der skal betales for pas.

Dette gebyr har siden 1956 været 10 kr.

Det foreslås nu, at gebyret i almindelighed skal være 20 kr.

Denne forhøjelse må ses på baggrund af, at der i de senere år er sket en væsentlig stigning i statskassens udgifter vedrørende pasordningens administration. Den må endvidere ses i sammenhæng med, at justitsministeriet har besluttet at indføre en ordning, hvorefter passene, der nu i reglen udstedes for 5 år, fremtidig i almindelighed skal udstedes for 10 år.

Da gyldighedstiden for pas, der udstedes til unge, fortsat bør begrænses til 5 år, foreslås med henblik herpå en bestemmelse, hvorefter justitsministeren kan fastsætte lavere gebyr for pas, der udstedes på kortere tid end sædvanligt.

Det foreslås et opretholde den gældende bestemmelse, hvorefter pas kan udstedes uden gebyr, når den pågældende er ufor-

[Justitsministeren.]

muende og det af hensyn til udøvelsen af hans erhverv eller af andre særlige grunde er nødvendigt, at han er i besiddelse af pas.

Selv om pasgebyrerne forhøjes i overensstemmelse med forslaget, vil de fortsat være forholdsvis lave, sammenlignet med gebyrerne i andre lande.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om midlertidig ændring af loven om tilskud til de offentlige veje*.

De stigende vejudgifter i kommunerne har medført, at statens lovbundne udgifter til refusion er steget fra ca. 150 mill. kr. i 1959-60 til foreløbig ca. 268 mill. kr. i 1962-63, og yderligere stigning heri må forventes på grund af den trafikale udvikling og den nuværende udvikling i prisforholdene. Da regeringen har anset det for nødvendigt, at der af staten i finansåret 1963-64 vises tilbageholdenhed med afholdelse af udgifter til bygge- og anlægsarbejder, herunder vejfundsarbejder, vil det ikke være foreneligt med den nu fastlagte økonomiske politik, om kommunerne i kraft af de gældende refusionsregler uden videre skulle være i stand til imod statsrefusion at forøge deres almindelige vejudgifter i samme takt, som tilskudsvirksomheden til vejfundsarbejder måtte blive formindsket. I det hele må besparelser på kommunernes vejudgifter og dermed i statens refusionsudgift af regeringen anses for påkrævet i den nuværende situation.

Efter lovforslaget vil kommunernes vejudgifter i finansåret 1963-64 kun blive refunderet i overensstemmelse med vejtilskudslovens regler, såfremt udgifterne ikke overstiger de tilsvarende udgifter i året 1961-62 reduceret med 15 pct. Hvis kommunerne derfor gennem reduktion af aktiviteten hidfører en sådan midlertidig nedsættelse af

deres vejudgifter, vil refusionen fra staten således blive udbetalt uden reduktion af vejtilskudslovens refusionsprocenter og uden ændring af lovens principper for beregning af refusionerne.

For at fastlægge et højeste beløb for statens udgift til refusion vil de vejudgifter, der ligger over den fastsatte grænse, ikke blive refunderet af staten, men må fuldt ud afholdes af vedkommende kommune selv, idet det dog er fundet nødvendigt i forslaget at indføre en dispensationsadgang med hensyn til helt uforudselige udgifter. Statens udgift til den refusion, der kommer til udbetaling i april-maj 1964, skønnes efter lovforslaget at blive reduceret med ca. 40 mill. kr. i forhold til udgiften i 1962-63.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til den ærede ordfører for udvalget til valgs prøvelse, for at han kan gøre indstilling til tinget om godkendelse af et valg.

Ordføreren for udvalget til valgs prøvelse (K. Axel Nielsen): I skrivelse af 28. f. m. anmodede det ærede medlem hr. Kai Moltke om orlov fra den 1. november d. å. på grund af udsendelse i offentligt hverv som delegeret til De Forenede Nationers generalforsamling. Den 31. f. m. meddelte det høje ting den ønskede orlov og vedtog at indkalde stedfortræderen.

På den af indenrigsministeriet i medfør af valglovens § 50 udarbejdede liste findes som 1. stedfortræder for socialistisk folkeparti i søndre storkreds opført støberiarbejder Chr. Zastrau, der i skrivelse af 1. d. m. har meddelt, at han er villig til midlertidigt at tage sæde i folketinget i anledning af den nævnte orlov.

Udvalget til valgs prøvelse har herefter holdt møde, og efter at have gennemgået stedfortræderlisten og de øvrige dokumenter indstiller udvalget enstemmigt, at støberiarbejder Chr. Zastrau godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra 1. november d. å. at regne.